

ANNIKKI KUMPULAINEN

**ELÄMÄ JA KUOLEMA
KRISTOSOFIAN VALOSSA**

**KRISTOSOFINEN KIRJALLISUUSSEURA RY
TAMPERE**

**ELÄMÄ JA KUOLEMA
KRISTOSOFIAN VALOSSA**

ANNIKKI KUMPULAINEN

**ELÄMÄ JA KUOLEMA
KRISTOSOFIAN VALOSSA**

**KRISTOSOFINEN KIRJALLISUUSSEURA RY
TAMPERE**

SISÄLLYS

IHMISELÄMÄN IKÄKAUDET	5
Lapsuus	7
Nuoruus	11
Miehuus	16
Vanhuus	22
KUOLEMA	26
Kuoleman tutkimus	27
Kuolleista herääminen	30
Jälleensyntyminen	34
Henkinen hereilläolo	37
Kuolematon käyttöväline	42
LÄHDELUETTELO	45

Kansi Timo Niemelä

ISBN 951-8901-08-2

Kesävuori Purujärvi

1988

IHMISELÄMÄN IKÄKAUDET

Teosofia opettaa: Elämä on koulua. Maanpäälliseen elämään ruumistunut sielu joutuu ratkaisemaan joukon pulmia, kukin oman menneisyytensä mukaisia. Mutta näiden yksilöllisten läksyjen lisäksi ihmiskunnalla on yhteisiäkin kokeita. Tässä yhteydessä on tarkoitus tarkastella koko ihmiskuntaa koskevista ilmiöistä niitä, jotka liittyvät eri ikäkausiin.

Ihmiselämä jakautuu useampaan jaksoon: lapsuuteen, nuoruuteen, miehuuteen ja vanhuuteen, joista kullakin on ikään kuin oma virityksensä. Kaikki tunnemme koko joukon eri ikäkausia luonnehtivia sananparsia, kaskuja tms. Monin eri muunnelmin tuodaan esille sellaista kokemuksen vahvistamaa havaintoa, että ihmisen käsitykset omista tiedoistaan ja taidoistaan sekä hänen suhtautumisensa muihin ihmisiin vaihtelevat iän lisääntyessä. Niinpä kerrotaan, että esimerkiksi henkilö, joka lapsena on pitänyt omia vanhempiaan ehdottomina auktoriteetteina, on murrosikäisenä sitä mieltä, että hänen vanhempansa ovat tietämättömiä, ymmärtämättömiä, kiusallisesti käyttäytyviä, jopa aivan mahdottomia. Täysi-ikäiseksi tultuaan sama henkilö ajattelee jälleen uudella tavalla, hän huomaa, miten

viisaasti hänen vanhempansa usein osasivatkaan menetellä, miten uhrautuvaisia he olivat, miten paljon he tiesivät jne.

Tämä ja monet muut esimerkit todistavat Suomen kansankin olevan tietoinen siitä, että yleisesti ajatellen ihmisen maailmankatosus avartuu kokemusten määrän lisääntyessä hänen ikääntyessään. Eri ikäkausien erilaiset näkemykset, erilaiset ajattelutavat ja erilaiset asenteet sekä keskinäiset hankaukset eivät kuitenkaan selity pelkästään kokemuksen määrästä. Voimme havaita, että ihminen todellakin elää erilaisissa virityksissä eri ikäkausinaan. Ja kun kysymme syytä tähän virityksien vaihtuvuuteen, löydämme vastauksen kristosofisesta elämänymmärryksestä.

Käyttövälineemme saamiseen ja kasvamiseen liittyy monia mysteeriöitä. Eetteris-fyysillinen ja kemiallis-fyysillinen maailma kätkevät salaisuuksia, joiden olemassaoloa ei ole täysin aavistettukaan. Eetteris-kemiallis-fyysillinen ruumiimme on luonnon lahja, jonka saamme vanhempiemme kautta suurelta luonnolta ja alunperin olemme saaneet enkeliolennoilta. Kerrotaan maapallon edellisessä luomispäivässä eli kuumanvantarassa kehittyneiden ihmisten antaneen oman tshaajansa, oman inhimillisen eetterimuotonsa, jotta meidän inhimilliset minuutemme saattoivat syntyä. Pysyvässä, kestävässä luustoruumiissa meillä on tilaisuus oppia suoriutumaan elämänkoulun meille asettamista tutkinnoista.

L a p s u u s

Kemiallis-fyysillisellä ruumiillamme on näkymätön puoli: nelinäinen eetteri- eli voimaruumis. Näkymättömässä eetteriruumiissa vaikuttavia voimia kutsutaan kemialliseksi, magneettiseksi, aisti- ja muistieetteriksi. Syntyessämme pieninä lapsina maailmaan ovat eetterivoimat meissä mahdollisuuksina, eivät siis suinkaan heti täydellä teholla vaikuttavina. Eetteriruumis päästää vähitellen omat voimansa vaikuttamaan kemiallis-fyysillisessä ruumiissa. Kemiallinen eetteri eli lämpöeetteri aikaansaa palamisen ruumiissa, ruuansulatuksen ja kasvun. Se herää ensimmäisenä toimintaan ja mahdollistaa siis lapsen varttumisen. Tavallisesti sanomme, että lämpö aiheutuu kemiallisesta toiminnasta, hapen yhtymisestä johonkin aineeseen. Mutta hapen yhtyminen johonkin aineeseen on ulkonainen ilmiö. Sellaista prosessia ei tapahtuisi, ellei takana olisi lämpöeetteri, joka saa aikaan yhtymisen. Lapsi on avuton, vanhempien hoidosta riippuvainen. Lapsen elämäntehtävänä on kasvaa, sillä jokainen ihminen tarvitsee täysikasvuisena kemiallis-fyysillisen käyttövälineen pystyäkseen myöhemmin aktiivisesti toimimaan elämäkoulussa, omassa kohtalossaan. Lapsen elämä on pääasiassa leikkiä. Leikki

on lapselle täysin todellista elämää. Samalla lapsi opettelee tajuamaan fyysillistä maailmaa, hänhän on tullut näkymättömästä maailmasta. On huomattava, että vaikka lapsi vähitellen alkaa tajuta itsensä minäksi, niin lapsen minä ei vaikuta itsetietoisesti paljontaan lapsessa esiinpyrkivän ihmisen kasvuun.

Kemiallisella eetterillä on pitkä historia. Voimme mainita joitakin piirteitä sen aikaisemmasta toiminnasta. Aikaisemmat juurirodut eivät suinkaan olleet nykyisen kaltaisia. Kun otetaan tarpeeksi pitkät ajanjaksot tarkastelun kohteiksi, havaitaan kehityksen kulku paremmin. Ensimmäisen ja vielä toisenkin juurirodun aikana ihmiset olivat jonkinlaisessa eetterisessä tilassa. He eivät olleet silloin vielä fyysillisiä olentoja. Ensimmäisen juurirodun ihmiset olivat suuria, muodottomia, liikkuvien pallojen tai kallioiden kaltaisia. Toisen juurirodun aikana ihmispilven ympärille muodostui hieno kalvo. Mutta heidänkin ruumiinsa olivat vielä eetterisiä. Kolmannessa juurirodussa Lemurialla ihmiset alkoivat vähitellen muodostua fyysillisiksi, saada varsinaiset "nahkavaatteet", ts. kemiallis-fyysillisen ruumiin. Nyt on kuitenkin huomattava, etteivät Lemurian eivätkä Atlantiksenkaan ihmiset olleet nykyisin elävien rotujen kaltaisia ulkonäkönsä ja kokonsa puolesta.

Sanotaan, että Pääsiäissaari, joka on tullut kuuluisaksi merkillisistä kuvapatsaistaan, olisi jäännös Lemuriasta. Lemuriaksi nimitetyn mantereen uppoamisesta on kulunut salatieteen mukaan noin neljä miljoonaa vuotta. Muutamat Pääsiäissaaren jo vaakasuorassa tasossa olevat ihmisiä esittävät patsaat ovat pituudeltaan kahdeksanmetrisiä ja hartiaien leveys on kaksi ja puoli

metriä. Vielä pystyssä seisovat ovat edellisiä kookkaampia. Patsaita tutkineet henkilöt sanovat, ettei ole mitään syytä uskoa, että ne olisi rakennettu pala palalta pystyttämällä telineitä niiden ympärille.

Pääsiäissaaren jättimäiset kuvapatsaat eivät ole kuitenkaan ainoa viite aikaisempien lemurlais-atlantilaisten rotujen koosta. Raamatusta löydämme lisää. Mooses puhuu Baasanin kuninkaasta Oog'ista ja mainitsee hänen basaltista tehdyn ruumisarkkunsu piteudeksi yhdeksän kyynärää. Ja Goljat oli kuusi kyynärää ja kämmenen leveys. Goljat oli siis yli kolmemetrinen mies ja Baasanin kuningas Oog puolestaan varmaan yli neljä metriä, koska hänen arkkunsakin oli neljä ja puoli metriä.

Isoa Tietosanakirjaa tutkittaessa löytyy kohdasta "Bamia" maininta: Sola Luoteis-Afganistanissa, johtaa Hindukuš-vuoriston yli Kabulista Turaniin. Kallioseinässä kaksi valtavaa Buddhan kuvaa. - Todellisuudessa patsaita on viisi. Kolme niistä seisoo suurissa syvennyksissä. Salatielten mukaan ne eivät ole Buddhan kuvia, vaan neljännen rodun vihittyjen tekemiä, kun nämä mantee-reensa upottua etsivät suojaa Keski-Aasian vuoristojen linnakkeilta ja huipuilta. Patsaat kuvaavat havainnollisella tavalla rotujen koon asteettaista kehitystä. Suurin on noin 53 metriä ja kuvaa ensimmäisen juurirodun eetteristä ihmistä. Toiseksi suurin on noin 37 metriä korkea ja kuvaa toisen juurirodun ihmistä. Kolmas on noin 18 metriä. Viimeiset patsaat ovat edellisiä huomattavasti pienempiä, viimeinen vain vähäistä suurempi kuin tavallinen kookas ihminen meidän rodussamme. Edelliset ovat esimerkkejä kemiallisen eetterin aikaisemmasta toiminnasta.

On luonnollista, että lapsen saadessa kodissaan vanhemmiltaan paitsi tarvitsemaansa aineellista turvaa myös rakkautta ja hellyyttä, hän oppii katsomaan oman pienoismaailmansa hoivaajiin kuin jumalallisiin olentoihin. Kun maapallomme ihmiskunta sai nahkavaatteet, ts. kemiallisfyysillisen muodon vähitellen kolmannessa ja neljännessä juurirodussa, niin maapallon edellisessä ruumistuksessa kehittynyt olentojoukko esitti vastaavasti opastavaa ja auttavaa tekijää lapsi-ihmiskuntamme elämässä. Osa näistä auttajista ruumistui ihmiskuntamme joukkoon. Ja koska lapsi-ihmiskuntamme aistit olivat silloin vielä kääntyneet sisäisemmille tasoille, niin ihmiset näkivät kehittyneempien olentojen loistavat aurat, heidän sieluverhojensa kauniit värit. Lapsi-ihmiskuntamme katsoi kunnioituksen sekaisella ihailulla heitä, matki heidän tekojaan ja siten kehittyi.

- - -

Palatkaamme yksilöön! Lapsi on tullut taivasmaailmasta. Hänen muistonsa taivasmaailmasta ovat tuoreita. Sen vuoksi lapsi oppii ymmärtämään, kun hänelle selitetään, että Jumala on kaikkialla. Samoin lapsi tajuaa herkästi luonnon kauneutta, kun häntä opastetaan luonnon tunteuksessa. Luonnon avulla hänelle selviää, ettei ole sitä paikkaa, missä Jumala ei olisi. Meissä ihmisissäkin on Jumala. Jumala on hyvyttä, rakkautta, rehellisyyttä, auttavaisuutta.

Pekka Ervast kertoo Teosofisissa muistelmissaan omasta lapsuudestaan. "Olin saanut tavaltaan vapaan kasvatuksen, sillä meidän kodissamme ei harrastettu oikeastaan mitään uskonnollisuutta. Äitini kuoli minun ollessani 8-vuotias

ja muistoni hänestä ovat vain kuin symboleja kaikesta hyvästä ja kauniista. Hän oli epäilemättä uskonnollisesti herkkä ihminen ja monessa suhteessa omituinen nainen, (sanotaan hänen olleen jonkun verran selvänäköinenkin), mutta ei hän minkäänlaisella uskonnollisella muodollisuudella lapsen mieltä vaivannut. Päinvastoin hän esim. vältti puhua minulle pahasta ja sen kristillisistä vertauskuvista, helvetistä, Belsebubista j.n.e." Kun he katselivat yhdessä vanhaa, täynnä kuvia olevaa raamatunhistoriaa, äiti selitti pienen Pekka Ervastin ihmetellessä taiteilijan kuvaamaa paholaista: Se on ruma olento emmekä huoli sitä katsella. Ja niin pieni Pekka Ervast piti huolen, että kyseisen kuvan lähestyessä hän muisti kääntää yhdellä kertaa kaksi lehteä, ettei olisi nähnyt rumaa kuvaa.

Mitä voimme oppia lapsuudesta katsellessamme sitä elämän koulun kannalta? Lapsen luottavainen suhtautuminen hoivaajiinsa sopii kaikille esimerkiksi, miten ihmisen tulisi oppia luottamaan tiukankin paikan tullen elämän henkisiin voimiin: hyvyyteen, puhtauteen, totuuteen, rakkauteen.

N u o r u u s

Aikanaan astuvat magneettiset voimat esille. Magneettinen eetteri aiheuttaa sukupuolisen vetovoiman ja ylläpitää suvunjatkumista. Mag-

neettisen eetterin herääminen tapahtuu noin 14 vuoden iässä. Nuori ihminen joutuu voimien myllerrykseen. Samanaikaisesti hänessä herää voimakas ihanteellisuus tai ihanteen kaipaus. Nuori ihminen on jo itsetietoisempi kuin lapsi. Uusien hämmentävien voimien esille vyörymisen seurauksena nuoriso usein nousee vanhempiaan ja koko järjestettyä yhteiskuntaa vastaan. Vanhemmat eivät tiedä mitään, eivät ymmärrä mitään. Heidän ajatuksensa ovat vanhoillisia ja käytäntöön kelpaamattomia. Näin ei kuitenkaan tarvitse käydä. Nuorison voimakas halu kapinoida johtuu siitä, että elämä inspiroi nuorta: Sinä itse, eivät vanhempasi, ei yhteiskunta, vaan sinä itse olet vastuussa tekemisistäsi tai tekemättä jättämisistäsi. Olet vastuunalainen olento. Jokainen nuori tuntee tämän äänen rinnassaan, mutta niin harva ymmärtää oikein elämän kuiskeen. Emme voi ohjata nuorisoa pelkillä kielloilla emmekä suojella ulkoisella vartioinnilla. Elämän keväisten tunnevoimien rynnistäessä paras apu on tietoisuus omasta vastuunalaisuudesta.

Voimme todella puhua tunnevoimista magneettisen eetterin yhteydessä, sillä voimme tehdä sellaisen huomion, että aina kun ajatukset luovat mielikuvaketjua jostakin määrätystä asiasta, niin pohjalla piilee oma rakas minä ja sukupuolivoima. Mielikuvaketjua rakentaessaan ihminen kohdistaa fantasiansa itsetiedottomasti siten, että esiintyisi itse mahdollisimman edullisessa valaistuksessa. Hän etsii mielikuvituksensa avulla toisen sukupuolen ihailua. Jopa sotasankarius on eräs fantisoinnin aihe. Sekin pohjautuu sukupuolielämään, imee voimansa sukupuolisuudesta. Monet miehet koristelevat itsensä mielellään

pienillä metallinpalasilla, prenikoilla, koska arvelevat siten saavansa naisten kunnioitusta ja ihailua osakseen.

Nuoruuden voimakkaimman piirteen, tunne-elämän, negatiivisena puolena on vielä mainittava, että tunne yksin ilman ymmärrystä, harkitsee vaa järkeä, saattaa olla ailahteleva ja vailla todellisuuspohjaa. Elämäkokemusta omaava vanhempi ihminen näkee nuoren elämässä usein paljon epätodellista.

Ihmiskunnan historiassa tätä vastuunalaisuuden korostamisen kautta vastaa arjalaisen rotumme alkuperäisen uskonnon julistamisen aika Intiassa. Hindulaisten uskontoon kuuluivat opit jälleensyntymisestä ja karman laista, kehityksestä, Mestari-ihmisistä, ts. teosofisen sanoman keskeisimmät opit.

Entä miten voimme ymmärtää nuoruuden läksyn? Emmeköhän ole oikeassa, kun sanomme, että nuoruudessa on kysymys veljeyden syvenevästä oivaltamisesta, ts. suhtautumisesta toisiin ihmisiin käytännöllisessä elämässä. Nuoruudessaan ihminen joutuu astumaan suojatusta kodin piiristä etsiäkseen paikkaansa aktiivisesti toimivana yksilönä yhteiskunnassa. Tällöin hän havaitsee maailman mahtitekijöiksi sodan ja väkivallan. Nuori ihminen, jolle lapsena on puhuttu rakastavasta Jumalasta ja koko elämän läpäisevästä Jumalan hyvää tahtovasta voimasta, joutuu nyt aivan ymmälle. Kaikki ihmiset eivät ajattelekaan samoin. Virallistuneen kristinuskon opetukset kaikkivoivasta ja -valtiaasta Jumalasta ovat vuosikymmenien ja -satojen aikana iskostuneet ihmisten tajuntoihin. Ja vaikkei ihmisiä enää pelotellakaan vanhatamentillisen kiivaan ja kiukkuisen Jumalan vihalla, niin kuoleman-

jälkeisen elämän ikuisesti jatkuvat olotilat: helvetti ja taivas eivät suinkaan herätä meissä luottamusta Jumalan rakkauteen. Ymmärrämme toki, että jos Jumala on kaikkivaltias ja siitä huolimatta sallii tai suorastaan ylläpitää ikuista helvettiä ja taivasta, niin ei Häntä voi kuvata sanoilla rakastava Isä, vaan pikemminkin ahdasmielinen ja julma tyranni.

Mutta entäpä jos Jumala on sittenkin koko ihmiskunnan suureen hyvänvoimaansa sulkeva rakastava Isä! Jospa viralliselta taholta Hänestä annettu kuva onkin täysin väärä! Silloin velvollisuutemme on vapautua väärästä käsityksestämme, sillä onhan perussy s alituiseen sotimiseen, taisteluun ja jakautumiseen kahteen leiriin peräisin meille kerrotusta Jumalan menettelystä.

Kristosofisessa sanomassa annetaan uusi käsitys Jumalasta. Jumala ei erottele ihmisiä hyviin ja huonoihin. Jumala ei tuomitse ketään ikuisen kadotukseen eikä ikuisen taivaaseen. Jumala ei lainkaan tuomitse. Jumalallinen rakkaustahto pitää kaikkea koossa, läpäisee kaiken. On turha pelotella ihmisiä ikuisella helvetillä tai houkutella iankaikkisella taivaalla. Sellaisia ei ole. On vain kuolemanjälkeiset puhdistustilat ja taivaat, joiden jälkeen on jälleen edessä uuteen ruumistumiseen valmistautuminen.

Koska veljeyden henki on ihmiskunnan yhteisen sisäinen tajunta, niin se on luonnollisesti kaikkien eroavaisuuksien yläpuolella. Kun ihminen haluaa järjestää suhtautumisensa muihin ihmisiin elämän lakien kelpuuttamalle tasolle, silloin hän korottaa ihmisyyden ensimmäiselle sijalle. Vaikka hänellä on erikoispiirteitä, hän on esimerkiksi suomalainen, hän on mies tai nainen, perheellinen tai perheetön, hyvin tai niukasti

toimeentuleva, niin kaikki tämä on merkitykseltään vähempiarvoista eikä määrää tapaa, miten hän kohtelee toisia ihmisiä. Hän toisin sanoen tunnustaa toisetkin kansat ja rodut samanarvoisiksi ja fyysillisellä tasolla elämään oikeutetuiksi, perustaa suhtautumisensa toiseen sukupuoleen tässä olevaan ihmiseen, ei kadehdi taloudellisesti parempiosaisia eikä yritä heistä hyötyä.

Koska kristosofiankin keskeisimpiin opetuksiin kuuluu selvitys parhailtaan meneillään olevasta tuomiokaudesta, lienee paikallaan kosketella aihetta muutamalla sanalla. Vaikkei Jumala tuomitse eikä paheksu ketään, ei liioin estä ketään pahaan tekemästä, niin Jumala ei myöskään pysty poistamaan pahoista teoistamme aiheutuvia seurauksia, karmaa. Jumala ei ole kaikkivoipa. Jumala ei kumoa elämässä vallitsevaa syyn ja seurauksen eli karman lakia. Toisaalta jumalallisella johdolla on ihmiskuntaan nähden erinäisiä tavoitteita. Ihmiskunnan on luotavaan maan päälle paratiisi, opittava elämään veljellisesti, sotimatta. Tuomiokausi liittyy eräänä etappina maapallon paratiisiksi muodostumiseen. Elämän harmonisoitumisen saavuttamiselle on asetettu määräaika: Kuudennessa juurirodussa ei enää sodita. Elämme jo kuudennen juurirodun kynnyksellä, viidennen juurirodun viidennessä alarodussa. Ja yhä pahan ja väkivallan voimat jylläävät. Niinpä suuret salatieteilijät Pekka Ervast ja J. R. Hannula ovat ilmoittaneet, että ihmiskunta on joutunut tuomiokauteen: Sota ja väkivalta on tuomittu poistumaan maapallolta, jotta rauhan rakentajien työ pääsisi oikeuksiinsa. Sota ja väkivalta ilmenevät ihmisten kautta. Sodan ja väkivallan siemeniä kylvävät, tuhon puolesta työskentelevät saavat syyn ja

seurauksen lain mukaan niittää omien kylvöjensä seuraukset. He saavat sotia ja taistella - mutta ei maapallolla, vaan heidät siirretään toiselle taivaankappaleelle. - Sodittuaan kyllin he väsyvät ja viisastuvat ja alkavat kaivata rauhaa.

Samaa aihetta, tuomiokausi, Väinö Lehtonen on käsitellyt myös mm. vihkossaan Jälleensyntyminen ja karma. Hän toteaa: Suunnitelman takana on elämän viisaus, ei tuomion eikä koston henki, sillä siirrettävä osa ei ole vielä kypsä taivasten valtakunnan elämään. Sillä on edessään ankarampi koulu alkeellisemmissä olosuhteissa, tavallaan siis kiirastulen tapainen elämä. Mutta siirrettyjen sielujen kiirastuli ei ole ikuinen. Kun maapallon paratiisiksi muodostumisen esteenä oleva sotaisin osa sieluista on siirretty muualle kouluun jatkamaan, voi elämä maapallolla muuttua, paratiisi toteutua. Ja kun paratiisi on toteutunut, liitetään siirretty ihmiskunnan osa jälleen Tellusplaneetan ihmiskuntaan mutta sävyisänä ja lempeänä. Näin toteutuu ehdoton oikeus kummankin ihmisryhmän kohdalla. Elämäkoulu on suurenmoinen.

M i e h u u s

Tulemme sitten miehuuteen. Miehuudessa on valo- eli aistimuseetterin vaikutus voimakas. Vasta silloin, kun aistimuseetteri pääsee

ihmisessä toimimaan, hän tulee täysi-ikäiseksi. Vasta silloin hän osaa tehdä oikeita havaintoja ja punnita asioita. Nuoret ihmiset ovat mielikuvi- tuksensa vallassa, siksi he eivät osaa harkita asioita tasapuolisesti. Täysi-ikäisenä ihminen vakavoituu ja tekee havainnoistaan järkeviä johtopäätöksiä. Hän on erikoisessa tilaisuudessa tarttumaan itsetietoisesti henkiseen kasvuunsa. Kuulo, tunto, näkö, maku ja haju tekevät ulkoisen elämän tajuamisen ja ymmärtämisen meille mahdolliseksi. Aistimuseetterin ansa on siinä, että uppoudumme ulkoisen elämän arvoihin ja niiden tavoitteluun, niin ettei henkiselle elämälle jää sijaa. Nuoruudessa mahdollisesti nähty ihmissyyden ihanne koetaan milloin nuoruuteen kuuluvana haihatteluna, milloin muuna "todelliseen" elämään soveltumattomana. Totta onkin, ettei nykyaikainen kilpailuyhteiskunta arvosta henkisiä ihanteita: hyvyttä, puhtautta, totuutta, sisäistä rauhaa ja rakkauskykyä. Mutta samalla voimme todeta nykyisen kilpailuyhteiskunnan lyhytnäköisyyden. Useimpien ihmisten täysi-ikäisyys kuuluu aineellisten etujen hankkimisessa.

Ajatelkaamme ihmistä, joka on aina tahtonut päästä selvään havaintoon ja joka on luottanut vain aisteihinsa ja aistimuksiinsa. Henkiseltä kannalta katsoen näyttää siltä kuin hän koettaisi rakentaa suojamuurin alemman ja ylempään minänsä ympärille. Hän yrittää estää kaikki vaikutukset omantunnon ja sisäisen inspiraation maailmasta. Hän kehittyy materialistiksi. Voisimme sanoa, että taipumus materialistisuuteen on miehuusiässä voimakkaimmin vaikuttavan aistimuseetterin harha.

Tavallaan materialistisen ihmisen vastakohta on uskonnollisesti innostunut ihminen, joka vähät

välittää pohtia järjellään asioita ja joka tavoittelee yksinomaan jumalallista hartautta, haltioitumista, ekstaasia. Tällaisessa havaitsemme voimakasta magneettisen eetterin vaikutusta. Molemmissa tapauksissa ihminen erehtyy pois totuuden tieltä. Molemmat tarvitsevat oikaisua. Voimme ymmärtää, että eläessämme tässä näkyväisessä maailmassa kaikkien käyttövälineittemme tulee olla sopusoinnussa keskenään ja lisäksi oikeassa suhteessa minuuteemme. Näin ollen ulkonaisiin aistihavaintoihin perustuva ajatuselämä ei saa syrjäyttää tunnepuolta. Vastaavasti ei ole tervettä elää yksinomaan tunteissa.

Jos ihminen elää ajatuksissaan antaen tunteittensa kuihtua ja surkastua, on luonnollista, että syntyessään seuraavan kerran hänen älynsä on voimakas. Jos hän edelleen kehittää älyään ja kieltää esiinpyrkivät tunteensa, painaa ne alas, niin hän kasvaa tunteettomuudessa. Lopulta hän ei enää osaa lainkaan tuntea. Mikään ei liikuta, ei hellytä, ei järkytä häntä. Mutta samalla hänestä tulee yksinäinen. Hän elää vain ajatuksissaan. Nyt on huomattava, ettei hän suinkaan ole voittanut tunteitaan. Hän ei ole oppinut hallitsemaan tunteitaan. Hän on vain väkivaltaisesti työntänyt ne syrjään. Mutta kun tunnepuoli ei saa luonnollisella tavalla ilmentyä ja kehittyä, niin se lopulta murtautuu esille väkivaltaisesti, luonnottomasti. Ihminen alkaa kuulla ääniä. Hänellä on kuulohallusinaatioita. Hänen sielunsa on sairas. Hän on aikaisemmin kasvattanut sieluansa liian yksipuolisesti.

Entä tunnelmissa viihtyvät ihmiset, miten heidän käy? Heidän tunne-elämänsä paisuu ajatuselämän kustannuksella. Heidän heikkoutensa on siinä, että vaikka heidän alkuperäinen motii-

vinsa on ylevä: jumalallisen hartauden tavoittelu, siihen ilmaantuu sangen pian rinnalle vähemmän kaunis lisäpiirre. He alkavat pitää itseään hetkelisten tunnelmien nojalla pyhinä ja muuttuvat toisia kohtaan suvaitsemattomiksi. He näkevät syntiä kaikkialla: vaatteissa, ruuassa, taiteessa jne. Toisin sanoen kaikki muu maailmassa on syntiä, pitää vain haltioitua. Tunnelmissa elävä ihminen on tavallaan kuin pilvessä, sumussa. Joskus hän ei huolehdi edes fyysillisestä käyttövälaineestään.

Mutta me emme saa halveksia toisiamme emmekä omaa fyysillistä ruumistammekaan. Meidän tulee oppia olemaan tasapuolisia. Tunteet asuvat rinnassa. Jos tunteemme ovat sairaita: halveksivia, omanarvon ylenmäärin tuntevia, sairastuu rintamme. Jossain seuraavassa ruumistuksessa saamme keuhkosairauden. Sanotaan, että ahdas maailmankatsomus luo ahtaat keuhkot.

Mikä olisi sitten oikea tapa olla ja elää täysi-ikäisenä, kun toisaalta elämä odottaa mahdollisimman paljon mahdollisimman hyvää työtä ja toisaalta sisäinen ihmistemme muistuttaa omasta olemassaolostaan?

Maapallo on kunnian koulu, joten kunniakysymys kytkeytyy mitä moninaisimpiin asioihin. Täysi-ikäiset ihmiset joutuvat erikoisesti tekemisiin kunniakysymyksen kanssa suorittaessaan elämäntyötään yhteiskuntamme tarjoamissa erilaisissa tehtävissä. Kunniaa tavoitellessaan ihmiset eivät aina välitä niinkään aineellisuudesta, he tavoittelevat vain sitä sielullista hyvänolon tunnetta, mikä seuraa toisten ihmisten taholta tulevaa tunnustusta, korostusta ja ihailua. Esimerkiksi elintasokilpailussa kunnian pyyde esiintyy erittäin selvästi kannustavana tekijänä. Hankin-

toja tehdessä ei käytännön tarve niinkään pääse aina sanelemaan päätöstä, sillä onhan kyse jalosta kilvasta.

Mikä asiassa on sitten murheellista? Se, että ponnistelut ihmisten jatkuvan arvostuksen ja kiinnostuksen saamiseksi ja säilyttämiseksi vaativat niin suurta huomiota, ettei sisäisen jumalan valtakunnan etsinnälle riitäkään enää sielullisia voimavaroja. Ihmiskuntakokonaisuutta ajatellen voimme todeta elävämme parhailaan täysi-ikäisyyden kautta. Kunniakysymys näyttelee määräävää osaa niin yksityisten ihmisten kuin ryhmien ja eri kansojen välisissä pulmakysymyksissä.

Täysi-ikäisyyden yhteiskunnallista läksyä miettiessämme tulee mieleen Jobin tarina Vanhasta testamentista. Job oli ja on edelleen elävä esimerkki kunnioitetusta, moitteettomasta kansalaisesta. Hän oli nuhteeton ja rehellinen, pelkäsi Jumalaa ja karttoi pahaa. Ja onni hymyili hänelle. Ihmiset kunnioittivat Jobia. Jobilla oli niin paljon omaisuutta, että häntä pidettiin Idän miehistä mahtavimpana. Perhe-elämä oli myös onnellista. Herra oli todella siunannut Jobin elämän. Mutta sitten Saatana sai luvan koetella Jobia. Job menettää kaiken: lapsensa, palvelijansa, karjansa ja talonsa neljässä onnettomuudessa, joista kustakin vain yksi palvelija pääsee Jobille ilmoittamaan. Lisäksi Job sairastuu spitaaliin. Mutta lohduttamaan tulleiden, kolmen ns. ystävän, opettavat ja moittivat puheet saavat hänet menettämään mielenmalttinsa. Job nousee kapinaan, vakuuttaa olevansa viaton ja syyttää Jumalaa mielivallasta. Tunneimme tarinan jatkon, miten Job nöyrytyy ja Herra siunaa Jobin. Hänen ulkonainen elämänsä muotou-

tuu jopa aikaisempaa vielä suurenmoisemmaksi. Hän saa entistä enemmän omaisuutta, uusia lapsia jne.

Pecca Ervast paljastaa meille kertomuksen sisäisen puolen. Jobin tarina sisältää siirtosanan Vanhasta liitosta Uuteen liittoon. Noudattaessamme oikeamielisyyttä töissäme ja toimissamme, täyttäessämme karmalliset velvollisuutemme olemme vanhurskaita ja kunnioitettuja kuten Job ja elämme Vanhan liiton elämää. Mikä on sitten salaperäinen siirtosana pystyäksemme nousemaan lakiperäisestä elämänjärjestyksestä rakkaudelliseen? Painopiste on omanarvon tunteessa. Job vaelsi nuhteettomasti, mutta hän oli myös tietoinen omasta moitteettomuudestaan. Hän oli päivätietoisessa minuudessaan jotenkin jäykistynyt persoonallisen elämän ympyröihin. Mutta näkymättömän hengen maailman kannalta hän oli täynnä mahdollisuuksia. Siksi Salaisen Veljeskunnan Mestarit kiinnittivät häneen katseensa. Salaisuus on siinä, että Job lopulta ymmärsi, etteivät häntä kohdanneet onnettomuudet ja menetykset olleet pahansuopaa rangaistusta, ne olivat sysäys sisäiseen syventymiseen, jotta hän osaisi siirtyä uuteen henkisempään elämään ja työhön Mestarin kanssa. Ulkoisten arvojen romahdettua on syytä suorittaa arvojen uudelleen arvioiminen, miettiä asioita ikuisuuden kannalta.

Voimme ymmärtää Jobin pojat ja tyttäret symboleinakin. Ovathan Vanhan testamentin kertomukset täynnä vertauskuvia. Ja onhan jokaisen ihmisen elämä arvokas, joten emme voi ajatella, että elämä olisi leikitellyt Jobin poikien ja tyttäreiden kuolemalla, jotta perheenpää olisi saanut impulssin syvempään hengen elämään.

V a n h u u s

Neljannen jakson voimme ajatella alkavan silloin, kun ulkoisen elämän ote hellittää. Vapauttuaan yhteiskunnallisista velvollisuuksistaan ihmiselle alkaa elämässään jälleen uusi kausi, elämäkokemuksien sulattelun kausi. Monet kirjoittavat silloin esimerkiksi muistelmansa. Vanhan testamentin luomiskertomuksessa tätä kautta nimitetään Hedelmälliseksi. Raamatussahan kuvataan, miten Herra Jumala istutti paratiisin Eedeniin, itään, ja asetti sinne ihmisen, jonka hän oli tehnyt. Ja Eedenistä lähti nelihaarainen joki, joka kasteli paratiisia. Nykyajan Eeden on ihmiskunnan tavallinen elämä kaikkine sivistysmuotoineen. Paratiisin nelihaarainen virta kuvaa ihmisen nelinäistä eetteriruumista. Se toimii yhdyssiteensä tavallisen elämän ja paratiisin välillä. Joen neljäs haara, Hedelmällinen, vastaa ihmisen neljännessä ikäkaudessa voimakaimmin vaikuttavaa eetterivoimaa, muistia.

Muistieetterissä piilevät henkiset mahdollisuudet ovat meille vielä melkoisen tuntemattomat. Samoin ovat ihmisen neljännessä ikäkauden henkiseltä kannalta katsoen parhaimmat puolet melkoisen kartoittamattomat. Elämmehän suuren ihmiskunnan kannalta katsoen vasta miehuusvuo-

siamme. Mutta suurten edeiläkulkijoiden tiedot ja taidot antavat meille aavistuksen niistä neljännän ikäkauden suurista mahdollisuuksista, mitkä avautuvat, kun opimme suhtautumaan oikealla tavalla muistieetteriin. Muistaminen vasta tekee kaiken kokemisen ja oppimisen hedelmälliseksi. On opittava muistamaan, mitkä ajatukset, tunteet ja teot aiheuttivat huonoja seurauksia, mitkä taas hyviä, sisäisen rauhan ja omantunnon vapauden.

Lisäksi on opittava muistelemaan luovasti, kuin suuren elämän kannalta katsellen, oman persoonallisuuden ulkopuolelle astuen ja kaiken omaan persoonaan kohdistuneen vääryyden anteeksiantaen. Näin menetellen muistieetterin vaikutus on siunausta tuottava, hedelmällinen.

Kristosofiassa puhutaan salaperäisestä auriesta munasta, ihmisen olemassaolon mysteeristä. Pekka Ervast sanoo, että aurinen muna on rakennettu eetteriruumiin korkeimmasta aineolemuksesta, muistieetteristä. Muistieetterin ominaisuuksiin kuuluu vielä sellainen piirre, että muistaminen ei ole sidottu kiinteään ruumiiseen. Vainaja esimerkiksi muistaa, vaikkei hänellä olekaan kiinteää ruumista. Vainajalla on muistieetteri edelleen hallinnassaan. Hän kertoo kuolemanjälkeisessä elämässään fyysillisen tason elämänsä muistikuvina. Aineellinen muistieetteri toimii vainajan taivastilatajunnassakin, joten fyysillinen maailma ei jätä häntä kokonaan kuolemanjälkeisessä elämässäkään.

Kuin käytännöllisenä yhteenvetona voisimme Väinö Lehtosen sanoin todeta: Kun yritämme elää Vuorisaarnan esittämän moraalin mukaan, niin seuraus on, että se kuolematon, mikä käytännöllisessä elämässä meihin iskostuu, yhtyy

auriseen munaamme, joka kasvaa todelliseksi itseksemme. Kun opimme Vuorisaarnan moraalin avulla puhdistamaan alempaa persoonallisuuttamme kaikesta turhasta kamasta ja roskasta, niin aurisesta munasta kasvaa Kristuksen avulla uusi ihminen, kirkastettu ruumis, se, josta Paavalikin puhuu.

- - -

Ihmiskunnan suuret joukot ovat siis saapumassa itsenäistymiskautensa, täysi-ikäisyytensä asteelle, mikä merkitsee itsetietoista otetta henkiseen elämään ja vastuunalaisuuden käytäntöön soveltamista. Luonto ei enää kannata täysi-ikäistä ihmiskuntaa käsivarsillaan eikä hoivaa niin kuin se hoivasi lapsi-ihmiskuntaa. Täysi-ikäisen ihmiskunnan on itse vapaaehtoisesti ja omasta aloitteestaan tartuttava kehityksen kulkuun. Mutta ihmiskunnan etujoukot, ainakin ns. harvat valitut, ovat siirtyneet vanhuuskauteensa, muistietterin vaikutuspiiriin. Heidän etujoukkoasemansa merkitsee käytännössä mm. sitä, että he palauttavat muistiinsa menneisyyden antamat kokemukset ja tuovat ne esiin opiksi muulle ihmiskunnalle. Menneisyyden kokemukset ovat parhaimpia oppaita, jotta osaisimme katsella tulevaisuuteen ja jaksaisimme elää aikamme murroskauden myllerryksissä. Juuri näin ovat menetelleetkin kaikkien aikojen viisaimmat edelläkulkijat. H.P. Blavatsky veti menneisyydestä esille yleisen vertauskuvakielen, mikä todistaa, että Jumalan tuntemusta ja ihmisyyteen pyrkimystä on esiintynyt kaikkina aikoina. Ihmiskuntaa ei ole koskaan jätetty vaille korkeampaa johdatusta. Tämän seikan ymmärtäminen auttaa meitä luomaan

katseemme tulevaisuuteen. Se auttaa ymmärtämme näkemään, että on meitä viisaampia, on Mestareita, jotka henkisten ponnistustensa hedelmänä ovat toisenlaisessa suhteessa muistietteriin ja sen säilyttämään tietoon kuin me ja jotka siitä syystä kykenevät opastamaan tietämme edelleenkin. Voimme luottaa heidän opetuksiinsa. Heidän opetustensa valossa voimme ymmärtää myös aikamme murroskautta, jossa entiset uskomukset näyttävät luhistuvan. Näemme entistä selvemmin väkivaltaan perustuvien maailmankatsomusten valheellisuuden ja kestättömyyden ja ymmärrämme suuren Mestarin sanoja, että lempeät ja rauhan rakentajat tulevat lopulta perimään maan.

KUOLEMA

Kierrellessämme nykypäivinä suurissa kirja-kaupoissa ja katsellessamme niiden myyntipöytiä voimme löytää monia kuolemaa käsitteleviä kirjoja. Useat näistä kirjoista koostuvat kliinisesti kuolleiksi todettujen, mutta myöhemmin kuolleista heränneiden tai virvoitettujen kertomista omista kokemuksista. Useissa kirjoissa kaikkien esitettyjen tapausten keskushenkilö on tieteellisesti todettu jo kuolleeksi. Tämän alueen kirjallisuuden kasvu on ilahduttavaa. Poistaahan kuoleman mysteerion valaisu omalla panoksellaan tietämättömyyttä. Teosofiaan perehtyneelle lukijalle nämä kirjat eivät kuitenkaan tarjoa uutta tietoa. Ne vain omalla sektorillaan varmistavat suurten salatieteilijöiden opetuksien paikkansa pitävyyttä. Samalla ne hälventävät kuolemaa kohtaan tunnettua pelkoa.

Ihmiskunnan suuret henkiset opettajat ovat kertoneet, että kuolema on persoonallisen elämän majesteettillisin ja juhlallisin hetki. Miksi siis pelkäisimme kuolemaa ja välttäisimme sen tutkimista! - Kuolemaa on kuvattu kalpeaksi, kylmäksi, tunteettomaksi viikatemieheksi. Todellisuudessa kuolema on uskollinen ystäväämme, viisas, todellinen, lämmin ja hyvä. Miksi emme tutustuisi ystäväämme jo elinpäivinäme!

K u o l e m a n t u t k i m u s

Esimerkkinä kuolemaa tieteellisesti tutkineista henkilöistä mainittakoon professori Douglas Dean (USA), joka totesi luennossaan "Kuolinvo-
detutkimuksia ja jälleensyntyminen": "Halusimme tietää, mikä on kuolevan ihmisen päätunnetila. Otaksuimme tietävämme sen etukäteen, sehän on pelko, kaikki pelkäävät kuolemaa. Halusimme kuitenkin kuulla sen myös lääkäreiltä, sehän kuuluu tutkimuksen luonteeseen. Mutta asianlaita ei ollutkaan näin. Lääkärit kertoivat meille, että 1-2 tuntia ennen kuolemaa potilaan mieliala kohoaa aina ylimpään iloon saakka. Tämä tapahtuu valtaosalla potilaista, suurin osa heistä kuolee suuren ilon vallassa. Se on vieläkin enemmän kuin ilo, se on hurmio. Lääkärit kertoivat, että potilas saattaa kyllä olla vaikka paniikissa pari tuntia ennen kuolemaa ja yhtäkkiä tunnetila vaihtuu ja potilas kuolee rauhan ja ilon vallassa."

Jotkut potilaista ovat kuolleet äkilliseen sydänpysähdykseen. Lääkäri voi saada äkillisen sydänpysähdyksen jälkeenkin sydämen taas toimimaan, sillä aivoissamme on n. 3,5 minuuttia kestävä happivarasto. Sydämen pysähdys merkitsee kuitenkin teknillisesti katsoen kuolemaa.

Kun tällainen potilas palaa takaisin tajuihinsa, saattaa hän sanoa lääkärilleen: Miksi minun täytyi palata takaisin tähän elämään, olisin halunnut jäädä sinne, siellä oli niin kaunista. Oikeastaan nämä sydänpydähdyksen kokeneen ja tajuntaansa palanneen potilaan edellä mainitut ensimmäiset sanat kuvaavat hyvin kuoleman kokeneiden lausuntojen yhteistä sävyä. Sanat voisi yleistää, niin samansuuntaisia eri henkilöiden lausunnot ovat.

Voimme etsiä kristosofisesta tietoudesta lisää valaistusta edellä esitettyihin tieteellisen tutkimuksen tuloksiin. Mistä johtuu, että vaikeasti sairaan, tuskaisen, jopa sielullisestikin sairaan mielentila muuttuu kuolinprosessin yhteydessä iloisen onnelliseksi ja autuaaksi? Miksi kuolemanjälkeisessä elämässä käväisseet eivät haluaisi palata takaisin fyysilliseen ruumiiseensa tai lievemmin ilmaisten, miksi paluu on heistä raskas? Kristosofisen kirjallisuuden mukaan kuolinprosessiin liittyvä mielentilan kohoaminen johtuu kuolevassa tapahtuvasta persoonallisen päivä tietoisien tajunnan ja korkeamman minän yhtymisestä. Kuolemaa onkin sanottu ihmis-elämän kaikkein juhlallisimmaksi tapahtumaksi. On myös ymmärrettävää, että paluu sairaaseen, väsyneeseen tai yleensä vain fyysilliseen ruumiiseen on vaikea fyysillisen aineettomuuden kokemisen ensi-ilosta. Mutta älkäämme jääkö tutkimaan vain kuoleman osailmiöitä, kun meillä on tilaisuus saada laajempi katsaus kuolinprosessista.

Kuolemassa voimme erottaa useampia tapahtumia. Oleellisin lienee eetteriruumiin irtautuminen kemiallis-fyysillisestä. Eetteriruumiin vetäytyessä jaloista ylöspäin tunnottomuus valtaa ensin jalat, sitten alaruumiin ja muun ruumiin.

Ruumis on voinut käydä jo kylmäksi, mutta tajunta viipyy aivojen eetteripuolella. Pekka Ervast kirjoittaa tästä vaiheesta: "Päässä tapahtuu erikoinen prosessi. Fyysillisten aivojen hienompi eli eetterinen puoli irroittuu vähän fyysisistä aivoista, vetäytyy sisään ja konsentroituu, niin ettei se ole kiinni itse fyysisissä aivoissa samalla tavalla kuin päiväajunnassa. Niinkuin tapahtuu nukkuessa, siirtyy tajunta pois sekä isoista että pienistä fyysisistä aivoista ja hiipii eetteriaivoihin. Kuollessaan ihminen ei siirry yhtä äkkiä kuin nukkuessaan astraalitajuntaan, vaan viipyy eli pysähtyy eetteriaivoihin, ja koska tajunta on ainoastaan eetteriaineen ympäröimä, se vilkastuu erikoisesti. Muistimme piilee alitajunnassa, ja tämä merkitsee, että aivosolujemme muistikuvat kaikesta, mitä tapahtuu fyysisen elämän aikana, vaipuvat alitajunnan piiriin, jossa meitä häiritsemättä lepäävät, kunnes kutsumme ne esille. Kun kuolemassa tajunta siirtyy eetteriaivoihin, ovat sitä vastoin kaikki muistikuvat elävinä edessä. Ja niin ihminen läpikäy uudestaan koko menneen elämänsä sen yksityispiirteissä, vaikka tämä tapahtuu verrattoman nopeasti."

Vaikka kuoleva näkee koko menneen elämänsä monivivahteisena tapahtumasarjana tai suurena näytelmänä osaten arvostella jokaisen ajatuksensa, tunteensa ja tekonsa puolueettomasti, niin hän on kuitenkin kuin ulkopuolinen. Häntä ei mikään liikuta, sillä hän elää kuin suuressa valossa. Kuoleva lukee elämän kirjaa ja tuomitsee itsensä korkeamman minänsä valossa. Pätevimmit okkultistit sanovat ihmisen jumalallisen minän toimivan sydämen kautta. Kuolinhetkellä sydämen eetterinen vastaavaisuus siirtyy aivoihin.

Tämän tapahtuman vuoksi kuoleva joutuu korkeamman itsensä valoon ja osaa suorittaa menneen elämänsä tuomitsemisen.

Tuomion päätyttyä eetteriruumis irtoaa fyysillisestä ruumiista. Kiinteätä ruumista ja eetteriruumista sitoo toisiinsa hopeanvalkoinen elämänlanka. Kun se on katkaistu, on ihmisen kuolleista herättäminen mahdotonta. Hopeanvalkoisesta elämänlangasta käytetään muitakin nimityksiä. Väinö Lehtonen puhuu oodisesta säteestä sanoen: "Ihmisen prinssiipit ovat sidotut toisiinsa elämän aikana oodisella säteellä, jota on nimitetty hopealangaksi. Se on kiinni ihmisen fyysillisen ruumiin sydämessä ja toinen haara eetteriruumiin vastaavassa kohdassa. Se muodostaa kuin silmukan ja elämän aikana se yhdistää kemiallisfyysillisen ruumiin eetteriruumiiseen. Kuoleman tullen hopealanka katkeaa kohtalon tahdosta." Joku karman toimeenpanijoista katkaisee sen.

K u o l l e i s t a h e r ä ä m i n e n

Ajatelkaamme tapauksia, joissa henkilö, joka on jo ehtinyt kuolla, herää tai onnistutaan virvoittamaan henkiin. Havaitsemme, että vaikka tällaiset tapahtumat ovat verraten harvinaisia, on niitä kuitenkin esitetty runsaasti julkisuudessa. Lisäksi useat ovat pätevästi tosiksi todettuja.

Näin ollen voimme todeta vanhan ja usein toistetun lauseen, ettei kukaan ole palannut kuoleman rajan takaa kertomaan, millaista siellä on, tukeutuvan tietämättömyyteen.

Kuolleista herääminen on sidoksissa hopealankaan. Jos hopealanka ei ole katkennut, on olemassa mahdollisuus, että ihminen voi herätä kuolleelta näyttävästä tilasta. Mutta jos hopealanka on katkennut, ei kuolleista herääminen ole mahdollista.

Siinä tapauksessa, että ihmisen hopealanka on katkaistu ja hän todella kuolee, voimme kysyä, mitä sitten seuraa? Edellä mainitun professori Douglas Dean'in luennossahan todettiin kuolleista heränneiden potilaiden saattavan sanoa lääkäriilleen ensimmäisiksi sanoikseen: Miksi minun täytyi palata takaisin tähän elämään, olisin halunnut jäädä sinne, siellä oli niin kaunista. Kuuluvatko näin ollen kaikki vaikeudet, vastukset, tuskan hetket ja kärsimykset fyysilliselle tasolle? Vapautuuko ihminen kaikesta häntä raskauttaneesta poistuessaan maisesta käyttövälineestään? Eihän toki. On luonnollisesti riemullista vapautua fyysisestä käyttövälineestä ja kokea henkiolennon keveyttä, mutta tällainen olotila on vain väliaikainen. Mennyt mainen elämä on purettava, selvitettävä. Kuolinmietiskelyssä vääriksi, alhaisiksi ja itsekkäiksi luokitellut ajatukset ja tunteet sekä väärin tekojen muille aiheuttamat kärsimykset kerääntyvät vainajan ympärille siten, että kaikkein karkeimmat ajatukset ja tunteet asettuvat päällimmäisiksi.

Kuolemanjälkeisessä elämässä tapahtuu myös monia heräämisiä. Tosin niitä ei voi nimittää kuolleista heräämisiksi, sillä niiden yhteydessä on kysymys oman itsekkyyden havaitsemisesta,

siis itsekkyydestä heräämisestä. Lisäksi on huomattava, että koska kuolemanjälkeinen elämä on maisen elämän purkamista ja sulattelua, niin sulateltavaa riittää karkeimmista rikoksista hienoimpiin itsekkyyden ilmenemismuotoihin. Jokainen ihminen vie oman syntisäkkinsä mukanaan, samoin myös kauneimmat tekonsa, jaloimmat pyrkimyksensä ja toiveensa. "Elämä Tuonelassa virtaa toisin päin kuin maan päällä. Maa-elämä virtaa lapsuudesta vanhuuteen, mutta Tuonelassa virta kulkee vanhuudesta lapsuuteen. Maaelämän aikana himot, tunteet, ajatukset ovat ihmisen näkymättömässä sielussa, mutta Tuonelassa ne ovat ihmisen ulkopuolella muodostaen hänen ympäristönsä. Maaelämässä ihmisen ulkopuolella ovat työ, syöminen, nukkuminen, perhe-elämä..., mutta Tuonelassa ne ovat ihmisen sisällä: hän miettii niitä, elää niissä ajatuksissaan ja tunteissaan;..." (Väinö Lehtonen, Vael-tajan viesti III, s. 194)

Tyypillisen materialistin koko maisen elämän johtoteeman voisimme pukea muotoon: Fyysillinen elämä on ainoa todellinen elämä. Tällaisen materialistin kohdalla ensimmäinen herääminen kuolemanjälkeisessä elämässä on siinä, että hän oivaltaa olevansa olemassa siitä huolimatta, että on kuollut. Jos ihminen on eläessään ollut täydellinen materialisti, hän oman elämänsätyksensä mukaan sammuu, vaipuu uneen kuoleman jälkeen. Suuret okkultistit sanovat, että auttaja-olennot joutuvat usein kovin pohtimaan, miten saisivat tällaiset torkkujat hereille.

Silmäys Manalaan paljastaa, että sellaisten ihmisten elämä, jotka eivät ole kaivanneet totuutta, on Manalassa yhtä yksitoikkoista kuin maankin päällä. Manalan suuren portin takaa katselijalle avautui kolkkontuntuksia näköaloja.

"Oli vuoria ja ruskeata moreenia. Kasvullisuutta ei näkynyt. Kalpea kuutamo näytti valaisevan maisemaa ja siellä täällä istui ihmisiä syviin ajatuksiinsa vaipuneina. Heidän sielunliikkeensä tihkui heistä ulos ja muodosti - kuten näytti - Manalan ulkonaiset maisemat. Samankaltaiset ihmiset vetäytyivät lähelle toisiaan, mutta he eivät tieneet toistensa läsnäolosta. Joku kiersi suurta ympyrää tullen aina takaisin samalle paikalle, josta oli lähtenytkin. Joku onki kaloja virrasta, jossa vesi ei virrannut eikä kaloja tullut. Kuitenkin hän onki jatkuvasti. Eräs lojui rahakirstunsa päällä peläten ryöstäjää..." Vainajat puuhailivat omissa ympyröissään eivätkä olleet tietoisia toistensa läsnäolosta.

Jos haluamme luonnehtia lyhyesti Manalan ja Tuonelan kärsimysten yhteistä sisältöä, voimme sanoa: Manalan ja Tuonelan vaikeutena on yksinäisyys. Vaikka edellä mainitussa kuvauksessakin mainittiin samankaltaisten ihmisten vetäytyvän lähelle toisiaan, niin samalla todettiin, että he eivät tieneet toistensa läsnäolosta. Itsekkyuden uni esti heitä näkemästä, että heidän ympärillään oli samanlaatuisten veikeuksien kanssa kamppailevia ihmisveljiä. Aikanaan kuitenkin kukin vainaja alkaa kuulla omantuntensa äänen kuiskeita, katuu, väsyä, nukahtaa ja herää ylemmällä asteella.

Luonnehdimme Manalan ja Tuonelan vaikeuksia sanalla yksinäisyys. Taivastiloille on luonteenomaista onni. Katsahtakaamme nyt sekä Tuonelan ylemmille tasoille että taivasmaailmoihin. Ensin kuvaus Tuonelan ylemmiltä tasoilta. "Tuonelan joki virtasi siellä päinvastoin kuin Manalasta lähteneenä. Se virtasi loivasti alhaalta ylöspäin. Joen vesi oli kirkasta ja Auringon

kilo liplatteli sen seesteisillä aalloilla. Vainajat kylpivät kilvan joessa, puhdistuivat ja olivat onnellisia. Useat uskoivat olevansa taivaassa, sillä maaelämän vaikeudet olivat jättäneet heidät. He tapasivat toisinaan oman uskontonsa jumaloidun alkuperustajan ja lankesivat hänen eteensä. Muutamat vainajat tapasivat Mooseksen, toiset Zarathustran, Buddhan, Laotsen, Muhammedin, Jeesuksen... Mutta suuri Opettaja veti vainajan sielusta esiin sen heikkouden, joka oli estänyt vainajaa hänen maaelämänsä aikana toteuttamasta Opettajan neuvoja. Heikkouden tajuaminen oli nöyryyttävää, se tuotti häpeää ja katumusta. Mutta katumusta seurasi yhä täydellisempi puhdistuminen." - Käännämme nyt katseemme taivasmaailmaan. "Kaikkialla oli vain valoa. Siellä pysähtyi Tuonelan joki muuttuen valoasädehtiväksi, kullankimalteiseksi elämänvirraksi, joka leveänä ja vuolaana suuntautui kohti fyysillistä maailmaa. Vainajat, jotka taivasmaailman autuudessa kylpeneinä aivan kuin hukkuivat pitkän pitkään onneensa, astuivat omasta tahdostaan elämän virtaan kulkien virran kannattamina maista elämää kohti." (Väinö Lehtonen, Vaeltajan viesti III, s. 199)

J ä l l e e n s y n t y m i n e n

Kuolleista herääminen voi tarkoittaa myös jälleensyntymistä. Apostoli Paavali puhui paljon

kuolleitten ylösnousemisesta. Hebrealaiskirjees-
sään hän esimerkiksi selvittäessään uskon olemus-
ta ja voimaa sanoo: "On ollut vaimoja, jotka
ovat ylösnousemuksen kautta saaneet kuolleensa
takaisin." Paavali sanoo aivan selvästi "ovat
saaneet", hän puhuu siis tapahtuneista tosiasiois-
ta eikä vasta tulevaisuudessa odotettavista.
Voimme ymmärtää lauseen toteamukseksi: äiti
on saanut rakastamansa sielun, ilmeisesti oman
lapsensa takaisin. Sama lapsi on jälleensyntynyt
uudelleen samaan perheeseen.

Paavalin vanhemmat olivat fariseuksia. Paava-
li itsekkin oli saanut fariseukselle kuuluvan kasva-
tuksen, hän oli ollut mm. etevän farisealaisen
rabbi Gamalielin oppilaana ja valmistunut lainop-
pineeksi. Fariseukset uskoivat kuolleitten ylösnouse-
mukseen ja enkeleihin. Mutta fariseusten
ylösnousemusopissa oli kaksi puolta: julkinen
ja salainen. Julkisesti puhuttiin jälleensyntymi-
sistä verhotusti, mutta rabbiinien omassa kes-
kuudessa sanottiin suoraan, että ruumiin ylösnou-
seminen tarkoitti jälleensyntymistä.

Taivasmaailman näkymiä kuvaavassa lainauk-
sessa todettiin: Vainajat, jotka taivasmaailman
autuudessa kylpeneinä aivan kuin hukkuivat
pitkän pitkään onneensa, astuivat omasta tahdos-
taan elämän virtaan kulkien virran kannattamina
maista elämää kohti. Kuolleista heräämiseen
eli jälleensyntymiseen ei kuitenkaan riitä pelkkä
jälleensyntymään pyrkivän sielun oma tahto.
Elämässä on sellainen järjestys, että syntyminen
kemiallis-fyysilliselle tasolle edellyttää isää
ja äitiä. Sama sääntö tai edellytys koskee kaik-
kia jälleensyntymään pyrkiviä sieluja. Sielu pää-
see ruumistumaan vain siten, että hänellä on
isä ja äiti. Tämä tosiseikka jo yksin osoittaa,

että elämäkoulun opetussuunnitelmassa on keskinäisen avunannon käytännöllinen opettelu keskeisellä sijalla.

"Pukeutumisemme" uutta jälleensyntymää varten tapahtuu päinvastaisessa järjestyksessä kuin riisuutuminen maisen elämän päättyessä. Kuollessa järjestys oli sellainen, että jätimme ensin kemiallis-fyysillisen ruumiin, sitten eetteriverhomme ja lopuksi kaamaruupa paloi Tuone-lassa. Taivastilojen autuudessa luomamme tunne-ajatusmuodot olivat ylempien elementaalikuntien käyttöömme lainaamaa "ainetta". Palatessamme takaisin maan päälle muodostuvat ajatus-, tunne- ja eetteriruumis jo ennen syntymää. Maisessa elämässä tarvitsemallamme näkyvällä fyysillisellä ruumiillamme samoin kuin näkymättömillä prinsiipeillämme on oma perusatomiinsa. Fyysillinen perusatomi eli karmallinen atomi on muistieetteriä, tunne- ja älyperusatomit ovat vastavasti noiden prinsiippien perusatomeja. Buddhininen jänne yhdistää ne toisiinsa kokonaisuudeksi, jota meidän aikamme suuret salatieteilijät ja okkultistit nimittävät avaruusmaailmaksi tai ilmennyksen piiriksi tai kaarana shariiraksi eli syyruumiiksi tai auramunaksi tai karmalliseksi atomiksi.

H e n k i n e n h e r e i l l ä o l o

Lähtiessämme selvittämään kuolleista heräämistä henkisessä merkityksessä voimme valita opastavaksi lähtökohdaksemme Pekka Ervastian määritelmän: "Buddhi ihmisessä heränneenä tekee hänestä e l ä v ä n ihmisen". Buddhi on sanskritinkieltä. Buddhin olemusta kuvataan mm. näin: "Buddhi on i n t u i t s i o n i eli henkinen ymmärrys, joka näkee totuuden ja kauneuden ja rakastaa kaikkia". Buddhi on jumalallinen rakkaus. Buddhi on totuuden välitöntä näkemistä, viisautta. Vielä tarkemmin määriteltynä se on rakkautta, ihmis- ja veljesrakkautta, sillä totuuden ensimmäinen näkemys on sitä, että näemme, kuinka kaikki on yhtä. Buddhi on kristusprinsiippi.

Kristosofisen tietouden mukaan ylempi kolminaisuutemme aatmaa-buddhi-manas pyrkii ilmentämään itseään alemman kolminaisuuden kautta. Tämä tapahtuu asteettain. Ensin manas järkevöittää tunneprinsiippiämme, sitten buddhi alkaa muuntaa eetteriruumista ja kolmannessa vaiheessa aatmaa kiinteätä ruumista. Eetteriruumiimme on siis tarkoitettu jumalallisen ihmis- ja veljesrakkauden käyttövälineeksi.

Etsiessämme selvyyttä salaperäiseen ihmis-

rakkauden välittäjään itsessämme, voimme palauttaa mieliimme näkymättömässä eetteriruumiisamme vaikuttavat neljä eetterivoimaa, nimittäin: kemiallinen eli kasvueetteri, magneettinen eetteri, aistimus- eli valoeetteri ja muisti- eli refleksieetteri. Emme yleensä hallitse näitä voimia, vaan ne hallitsevat meitä. Kemiallinen eetteri aiheuttaa ns. palamisilmion, ruuansulatuksen ja lämmön. Magneettinen eetteri herättää ihanteellisuuden ja johtaa tavoittelemaan toisen sukupuolen suosioita. Aistimuseetterin avulla on mahdollista tehdä aistihavaintoja: kuulla, tuntea, nähdä, maistaa ja haistaa. Aistimuseetteri toimii välittäjänä aistiemme ja sisäisen tajuntamme kesken. Muisti- eli refleksieetterin ansiosta suoritamme suuren määrän päivittäisistä puuhistamme koneellisesti, tottuneesti. Kun olemme oppineet jonkin liikkeen tai työn ja painaneet sen tajuntaamme, osaamme suorittaa sen ilman täydellistä päivätietoisien itsemme mukanaoloa.

Eetterivoimat ovat määrättyssä suhteessa neljään autuudenjulistuspariin. Opimme tuntemaan, hallitsemaan ja jalostamaan eetterivoimiamme samassa suhteessa kuin saavutamme autuudenjulistuksissa kuvatut sisäiset sieluntilat.

Autuus ei ole suinkaan mikään kuolemanjälkeinen olotila, vaan taivasten valtakunnan siveelisten lakien mukainen elämä. J. R. Hannulan sanoin: "...autuus on se sopusointu mikä vallitsee silloin, kun ihminen on käytännöllisesti ja jatkuvasti oikeassa suhteessa Jumalaan, elämään, toisiin ihmisiin ja omaan itseensä."

Ajallamme esiintynyt suuri henkinen Opettaja Pekka Ervast on uudelleen järjestänyt ja suomentanut Matteuksen evankeliumissa olevan Vuori-

saarnan alussa olevat autuudenjulistukset.

Ensimmäinen autuudenjulistuspari kuuluu: "autuaita köyhät hengessään, sillä heidän on taivasten valtakunta" ja "autuaita ne, joita oikeamielisyyden takia vainotaan, sillä heidän on taivasten valtakunta". Opimme tuntemaan, hallitsemaan ja jalostamaan kasvueetteriä ensimmäisen autuudenjulistusparin opastuksella. Kenen sydän on suuntautunut totuuden etsintään, hän on sisäisesti vapaa. Hän on aina tyytyväinen osaansa. Käsi kädessä vapaan ja totuuteen päin suuntautuneen mielen kanssa kulkee todellinen, elämän lakeja kunnioittava oikeamielisyys.

Tällaisen asenteen saavuttanut ihminen on sisäisesti vapaa, hengessään köyhä, henkistä elämää kaipaava. Hänen kasvueetterinsä järjestyy uudella tavalla. Kun fyysillisen ruumiin kasvu pysähtyi, jäi kemiallisen eetterin tehtäväksi enää ruuansulatus. Nyt kemiallinen eetteri herää eloon uudella tavalla. Kasvueetterin uusi asennoituminen näkyy siinä, että kun on kyse totuuden etsimisestä, pyrkijä on täynnä intoa, tarmoa ja voimaa. Hän kasvaa lakkaamatta, tietämättään. Hänen kasvunsa on sielullista ja henkistä laatua. Hänen fyysillinen ruumiinsa luonnollisesti vanhenee, mutta sielullinen ja henkinen vireys ja voima heijastuvat sen lävitse.

Seuraava säe pari kuvaa kaikkien ihmisten todellisen hyvän puolesta tehtävän työn laatua. "Autuaita lempeät, sillä he tulevat perimään maan" ja "autuaita rauhan rakentajat, sillä heitä tullaan kutsumaan Jumalan pojiksi". Kun edellisissä säkeissä havaittiin, että sisäinen autuus seuraa heti pyrkijän täytettyä asetetut ehdot, niin näissä säkeissä viitataan tulevaisuudessa toteutuviin karmallisiin muutoksiin "maan perimi-

seen" sekä maailman taholta annettavaan tunnustukseen "tullaan kutsumaan Jumalan pojiksi". Ihmiskunnan hyväksi suoritettava työ onkin niin syvällistä ja pitkälle tähtäävää, etteivät sen tulokset näy kaikilta osiltaan ennen kuin kaukaisessa tulevaisuudessa. Autuudenjulistuksissa kuvattuun rauhan rakentamiseen sisältyy lempeys. Voimme siis todeta, että rauhan rakentaminen on elämän muuttamista inhimilliseksi, rauhalliseksi, onnelliseksi. Toisaalta käsitämme, että elämä muuttuu ainoastaan sikäli kun ihmiset muuttuvat. Kaikki todellinen kasvu siveelliseen suuntaan käy sisäisen ymmärtämisen ja sydämen hyväksymisen kautta. Rauhan rakentaminen on kuitenkin rakentavaa ja luovaa työtä. Vaikka se on alituista elämän pulmien ratkomista elämän siveellisten lakien mukaan, niin pelkkä ajatustyö, asioiden mietiskely, ei vielä täytä rauhan rakentamis -nimitykseen liittyvää ehtoa. Ajatusten ja niihin liittyvien tunteiden tulee tulla teoissa esille käytännöllisessä elämässä.

Autuudenjulistusten toinen säepari on yhteydessä magneettisen eetterin kanssa. Magneettinen eetteri voitetaan lempeällä rauhan rakentamistyöllä ja voittamisen yhteydessä pyrkijässä herää luovuus.

Kolmas autuudenjulistusten säepari kuuluu: "autuaita murheelliset, sillä heitä tullaan lohduttamaan" ja "autuaita puhtaat sydämeistä, sillä he tulevat näkemään Jumalan". Kolmas säepari liittyy aistimuseetterin järjestelyyn. Ehtona Jumalan näkemiselle on sydämen puhtaus. Tässä yhteydessä voimme muistaa, että ihmisellä on useampia aisteja kuin kuulo-, tunto-, näkö-, maku- ja hajuaisti. Mainitut viisi aistia ovat passiivisia siinä merkityksessä, että niiden väli-

tyksellä vastaanotamme vaikutteita itsemme ulkopuolelta. Itämailla puhutaan passiivisten aistien lisäksi aktiivisista aisteista. Aktiivisia aisteja ovat kädet, jalat ja kurkku. Aktiivisista aisteista kurkulla on erittäin suuri vaikutus sydämen sisäiseen tilaan. Jo Jeesus Nasaretilainen muistutti tästä nuhdellessaan fariseuksia ja kirjanoppineita ulkokultaisuudesta. Jeesus totesi: "Ei saastuta ihmistä se, mikä menee suusta sisään, vaan mikä suusta käy ulos, se saastuttaa ihmisen." (Matt. 15:11, v. 1928) Jeesus täydensi vielä opetustaan sanoen: Mutta mikä käy suusta ulos, se tulee sydäimestä, ja se saastuttaa ihmisen. Näin suuri merkitys on puheemme laadulla.

Aistimuseetteri toimii itsekkääseen suuntaan silloin, kun se kannustaa ihmistä etsimään yhä uusia ja uusia aistielämyksiä. Aistit osoittavat ihmiselle milloin minkin ihanuuden tavoiteltavaksi. Mutta hän ikävöi ja kaipaa rakkautta muilta, kun sen sijaan hänen pitäisi osata itse rakastaa. Hän löytääkin rakkauden kaikki vaikeudet voittavan voiman luopuessaan väärästä asenteestaan. Ihminen voi avata sielunsa ovet avoimiksi maailmaan päin siten, että hän haluaa auttaa ja palvella toisia. Tällöin hänen sielunsa tuntema murheellisuuskin muuttuu luonnettaan. Se muuttuu positiiviseksi. Hän ei enää murehdi itsekkäitten toiveidensa täyttymättömyydestä. Hänen murheellisuutensa syy on nyt hänen vajavaisuudessaan auttaa muita ihmisiä. Sikäli kun hän jakaa toisille sielunsa aarteita, heitä palvellen ja lohduttaen, sikäli hänen omaankin sieluunsa virtaa jumalallista voimaa.

Neljäs autuudenjulistuspari kuuluu: "autuaita ne, jotka isoavat ja janoavat oikeamielisyyttä,

sillä heitä tullaan ravitsemaan" ja "autuaita armeliaat, sillä heitä kohtaan tullaan osoittamaan laupeutta".

Kun on kysymys muistista ja muistamisesta, meidän on otettava huomioon, että muistaminen on kehittyvä taito. Muistimme kehittyy siihen suuntaan, mihin sitä kehitämme. Toisilleen täysin vastakkaisista muistamisen ääri linjoista noudatetaan valitettavasti yleisimmin muistin jatkuvaa kohdistamista persoonallisiin asioihin, etenkin koettuihin loukkauksiin ja vääryyksiin. Toista menettelytapaa noudattavien muisti askartelee henkisten asioiden parissa. Kehoitus isoamaan ja janoamaan armeliasta oikeamielisyyttä tähtää muistimme vapauttamiseen turhasta, sitä itsekyyteen sitovasta painolastista. Pyrkimys elämän näkemiseen aina korkeamman minämme armeli-
aan oikeamielisyyden tajunnasta katsoen johtaa asioiden sisäiseen ymmärtämiseen eli henkisen ravinnon saamiseen.

K u o l e m a t o n k ä y t t ö v ä l i n e

Kuolleista herääminen kaikkein syvällisimmässä ja samalla yksilöllisessä merkityksessä tarkoittaa kuolemattoman käyttövälineen rakentamista. Sellainen oli ensimmäisenä Jeesus Nasaretilaisella. Virallistuneen kristinuskon keskeisin oppi on Kristuksen ylösnousemus. Virallistuneen kris-

tinuskon piirissä ei kuitenkaan selvitetä, miten ylösnousemus tapahtui. Lisäksi kuolleista nousemiseen liitetään täysin moraaliton syntien sovitustoppi. Eihän suuren henkisen Opettajan julma kohtelu ja teloitus voi pyyhkäistä pois kenenkään karmaa. Sen kautta että Jeesus Nasaretilainen toteutti käytännössä kaikissa koettelemustensa vaiheissa rakkauden periaatetta, hän sopii suureksi esikuvaksemme. Mutta tapahtunut vääryys pysyy vääryytenä aiheuttaen laatunsa mukaisia seurauksia.

Jeesus ei kuollut ristillä. Hänen hopeanvalkoisen elämänlankansa ei katkennut. Siksi hänet saatiin virvoitettua. Esimerkiksi Lontoon Brittiläisessä Museossa olevan koptinkielisen The Askew Codex -nimisen käsikirjoituksen mukaan (kirja on julkaistu v. 1927 suomenkielellä nimellä Pistis Sophia) Jeesus Nasaretilainen eli Golgatan murhenäytelmän jälkeen 11 vuotta opetuslastensa keskuudessa. Pistis Sophian ensimmäisen kirjan ensimmäinen luku alkaakin: "Tapahtuipa, kun Jeesus oli kuolleista noussut, että hän yksitoista vuotta vietti opetuslapsinensa, puhellen ja antaen ohjeita heille..."

Meidän ajallamme julistetussa kristosofisessa sanomassa valaistaan yksityiskohtaisesti kuolematon käyttövälineen rakentamista. Siinä on eri vaiheita. Vieläpä annetaan ymmärtää, ettei Jeesuksen suuri saavutus jäänyt ainoaksi. Mutta mikä yllättävintä kristosofia paljastaa, että sama okkultinen työ on jokaisella ihmisellä kerran edessään.

Työ on asteettaista. Saamme lisäksi kuulla, että kaikki Vanhankin liiton Mestarit ovat kuolematomia olentoja, kuoleman voittaneita, jotka toimivat itsetietoisesti myöskin näkymättömissä

maailmoissa. Kerrotaan heidän rakentaneen itselleen erikoisen verhon, ruumiin, jossa he elävät ja joka on kuolematon. Tällaista kuolematonta verhoa kutsutaan vanhalla intialaisella nimellä maajaavi-ruupaksi. Kun Vanhan liiton tien kulkija antoi manaksen vallata astraaliruomiinsa, niin järjen kirkastamasta astraaliverhosta kasvoi Pekka Ervastian sähköverhoksi nimittävä kuolematon ruumis eli maajaavi-ruupa.

Väinö Lehtonen huomauttaa: "Historian kuluessa on kuolemattomuuskin muuttanut muotoaan ja syvyyttään. Sen on aiheuttanut kosmillisen Kristuksen, Logoksen, lähestyminen." Kun maailmankaikkeuden ihmisyyden ihanne saavutti Jeesus Nasaretilaisen aikana eetteritason, sai kuoleman voittaminen eli kuolleista herääminen aikaisempaa syvemmän asteen. Tuli mahdolliseksi vuodattaa buddhista voimaa, rakkautta, eetterivoimiin. Rakkauskyvyn kasvaessa eetteriverhosta muodostuu kuolemattoman ruumiin luomisessa toinen aste: magneettinen verho.

Kuolematon ruumis on kuitenkin lopullisesti valmis vasta sitten, kun aatmaan voimat hallitsevat täydellisesti kemiallis-fyysillistä ruumista. Kuolemattoman käyttövälineen kolmannessa ja korkeimmassa asteessa on kysymys maagillisen verhon organisoinnista. Kuoleman voittamisen tien viimeinen vaihe on avautunut meidän päivinämmä tapahtuneessa Logoksen lähestymisessä. Ihmisyyden ihanteen selkeä toteutus ja julistus ovat samalla asettaneet koko ihmiskunnalle käytännöllisen tavoitteen: Fyysillinen ruumis on pelastettava kuolemasta. Sitä ei saa tuhota. Sota ja väkivalta tuottavat tuhoa ja kuolemaa. Kuoleman voimia edustavina sodan ja väkivallan tuomio on alkanut.

LÄHDELUETTELO:

Pekka Ervast, Kuka auttaa meitä kuolemassa?,
s. 80-81 (1. painos)
Teosofisia muistelmia, s. 15
Tietäjän Aarteisto I, s. 130

J.R.Hannula, Elämä Jumalassa, s. 59
Henkinen horoskooppimme, s. 10-14
Kysymyksiä ja vastauksiaII/64

Väinö Lehtonen, Jälleensyntyminen ja
karma, s. 27
Ongelmien seurassa I/20 ja III/71
Vaeltajan viesti III, s. 194 ja 199

Maaailman pyhät kirjat IV, Pistis Sophia, s. 14
(toimittanut Pekka Ervast)

Raamattu, Heb. 11: 35
Matt. 15: 11
1. Moos. 2: 8-14
5. Moos. 3: 11

Annikki Kumpulaisen muita kirjoja ja kirjasia:

Elämän silta, 56 s., nid. 10,-

Kirjasessa kerrotaan totuudenetsimisestä, teosofisen liikkeen alkuvaiheista ja Suomessa esitetystä ihmisyyden ihanteesta.

Ilmarilassa, 25 s., nid. 10,-

Kalevalais-aiheinen, nelijaksoinen vuoro-keskustelu.

Kalevalan Iso Tammi, 136 s., sid. 45,-

Kirjan pääaiheita: karma, Kalevalan magia, Kalevalan Iso Tammi henkisen tiedon vertauskuvana, luonnon muisti, Sampo ja uusi elämänasenne.

Kansallistunnon kautta henkiseen elämään, 59 s., nid. 10,-

Vanhan kalevalaisen viisauden tarkastelua kristosofian valossa.

Päivän poika, 83 s., nid. 15,-

Kirjassa liitetty yhdeksi kokonaisuudeksi erillisiä aiheita, kuten: minätietoisuus, Kalevalan Tulen synty -runon sankari Päivän poika, ihmisen eri olemuspuolet ja kuudes juurirotu.

Temppeliaatteesta kehityksen virrassa,
56 s., nid. 10,-

Totuudenetsijä ja tähtivoimat, 10 s., nid. 5,-

Kirjasessa kerrotaan aurinkokuntamme planeettaperheen eri planeettakoulujen sielullis-suggestiivisistä vaikutuksista.

Totuudenetsijän tiellä, 14 s. nid. 10,-

Viisauden koulussa, 66 s., sid. 15,-

Kirja kuljettaa totuudenetsijää moninaisten voimien pyörteistä veljeyden oivaltamiseen ja kristosofiseen työhön.

Tilausosoite:

Kristosofinen Kirjallisuusseura ry
Näsilinnankatu 38
33200 Tampere
puh. (931) 120 297

ISBN 951-8901-08-2